

Alio? Taip, motociklas senas. Mėlynas. Su lopšeliu. SENAS. Taip, senas. LABAI SENAS. Sakot, gal kas į metalo laužą pridavė? NE, NEPRIDAVĖ. PAVOGĖ. ALIO? ALIO? Va tai tau. Ir atlik, žmogau, savo pilietinę pareigą. Kai niekas nesiklauso. Taip, taip, motociklas SENAS. Bet galbūt jis NUSIKALTIMO ĮKALTIS.

- Nebūtinai. Gal iš tiesų kas nors į metalo laužą pridavė. Kol mes su katinu pas jus namuose lankėmės. Reikės kaimynų paklausinėti. Gal ką nors Geležinis Bitinas žinos. O jūs, vaikai, geriau į miestą važiuokit. Ten mama viena. Gal ir žinių nežiūrėjo. Kol liūtą suras, reikėtų langus namuose uždarytus laikyti. Ir vaikų vienu į mokyklą neleisti.

Prie durų kabėjo lentelės: NESILIESTI PRIE STIKLO; ATSAUGIAI – PAVOJINGI GYVŪNAI; PARDUODAME JAUNIKLIUS (šis užrašas irgi nebuvo draugiškas).

Akvariumo patalpoje draugai neižvelgė pavojaus. Prietemoje už nušviesto stiklo plaukiojo šimtai įvairiaspalvių žuvų. Pakerėtas vaizdo Pasaiba prisėdo salės viduryje ir nejudėjo, o vaikai vaikštinėjo nuo vieno akvariumo prie kito ir garsiai skaitė žuvų pavadinimus.

– Kaip glazu... – žavėjosi žmogysta. – Pasaibai labai glazu...

– Eikš, Pasaiba. Tau dar reikia daug visko pamatyti. Štai, žiūrėk, gremžtukas – jis valo akvariumų stiklus, o ten žuvis klounas... – kvietė Sofija.

– Žuvis klounas? Kaip cilke? – negalėjo atsistebėti padaras.

Jis priplojo veidą prie pat stiklo ir ėmė sekoti akimis vieną storą išsipūtusią žuvį. Vos tik žuvis pastebėjo, kad ją seka kažkoks keistas padaras, priplaukė prie stiklo, priglaudė nosį prie Pasaibos ir ėmė žiopčioti.

– Ėėė, Pasaiba nieko negildi. GALSIAU, tu skani, liebi zuvelioke. Jei ne tas stikliukas, Pasaiba tave palnėstų katiniokui.

Paskui žmogysta pamatė spalvingą koralinių rifų akvariumą ir ėmė grožėtis būriu margaspalvių žuvyčių. Iš pradžių stebėjo ramiai, o vėliau ėmė jas erzinti prikišdamas veidą prie stiklo, o paskui atitraukdamas. Žuvelės, susidomėjusios judesiu, susispie-tė prie stiklo ir leidosi apgaunamos, bet vos tik Pasaiba prikišdavo veidą, iš karto sprukdavo tolyn. Matyt, toks gaudynių žaidimas joms buvo ne mažiau įdomus nei Pasaibai.

– Ne visos žuvis gražios, – tarė Martynas. – Tai yra kai kurios gal ir gražios, bet labai pavojingos. Pasaiba, tau reikėtų susipažinti su piranijomis ir rykliais.

– Žirafos gyvena Afrikoje ir minta medžių lapais. Todėl toks ilgas jų kaklas. O ginasi kanopų smūgiais. Nors niekas jų labai ir nepuola. Tik svarbu, kad žirafa nenusilaužtų kojos ar kaklo.

– Il alkliams svalbu, il Pasaibai svalbu nenusilaužti kaklo al kojos. Tu tik pagalvok, melgiote. Ką melgiotė dalytų su nulauztu kaklu?

– Na taip, bet kai turi TOKĮ ILGĄ kaklą, gal dar svarbiau jo nenusilaužti, – bandė aiškinti mergaitė.

– O kas cia? Tas stoliausias gyvūnas su lagu ant nosies? – paklausė Pasaiba. – Ei, nosialagi! Ūūū!

– Ne nosiaragi, o raganosi, – Martynas pataisė Pasaibą. – Raganosis tik atrodo toks ramus, bet šiaip labai greitai bėga ir gali bet ką ragu subadyti arba kojomis sutrypti... Labai pavojingas gyvūnas.

– Labai greitai bėga... Nepasakytum, – nusistebėjo Pasaiba, bet ant aptvaro tvoros vis dėlto nelipo.

Už raganosių rikiavosi daug kitų aptvarų: begemotų, antilopių, bizonų. Prie kiekvieno narvo Sofija Pasaibai papasakodavo ką nors apie gyvūnus. Mergaitei labai patiko gyvūnų enciklopedijos, buvo jų keletą perskaičiusi. Todėl žinojo netgi daugiau nei močiutė Uogienė. Užtat ir pasakojo Pasaibai kaip prisukta ir nepastebėjo, kaip prie jų pasiklausyti sustojo dar keletas vaikų su mamomis.

Netikėtai iš beždžioninių zonos pasigirdo Martyno riksmas. Sofija, Pasaiba ir močiutė leidosi bėgte gelbėti vaikiną.

Kam reikalingi akiniai?

